

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

'Η μυστηριώδης εξαφάνισις του Ναπολέοντος Δ'. 'Ο άνθρωπος με τὰ δέκα ψευδώνυμα. 'Ισπανός άριστοκράτης ή άγνωστος άδελφός του στρατηγού Μπουλανζέ; 'Ενας νέος Δόν-Ζουάν. Δέκα όνόματα, δέκα γυναίκες, δέκα ξη παιδιά. Νόθος υιός της Αυτοκρατορίας Εβγνίας; 'Ο συμβολαιογράφος; Κερμπύ που τὰ ξέρει όλα κι' έμεις σιωπά. 'Ο άνθρωπος-Τυφός κτλ. κτλ.

'Η ιστορία των τελευταίων χρόνων κρύβει μερικά δράματα, τα όποια είνε καταδικασμένα να μείνουν για πάντα στο σκοτός, αίνιγματα άξεδιάλυτα. Κανείς ποτέ δεν θα μάθη την αλήθεια επάνω σ' αυτά, κανείς δεν θα μπορούσιν να εισδύσιν στο μυστήριό τους.

Στο Παρίσι έξοδός στα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνας ένας συμβολαιογράφος, που λεγόταν Κομπύ. Μιά φήμη ύπηρχε γ' αυτόν τον άνθρωπο : ότι έγνώριζε τὰ δραματικότερα και τὰ φοβερατικότερα παρασκηνία της έποχής του, τὰ όποια όμως ποτέ του δεν θέλησε να φανερώσιν στον κόσμο. Σ' άλλα φύλλα θα διαμνησθούμε τή μυστηριώδη εξαφάνισι του τελευταίου γόνου της οικογενείας των Βοναπαρτών, του Ναπολέοντος Δ'. 'Η εξαφάνισις αΐτή, που έγινε στη Νότιο 'Αφρική, στη χώρα των Ζουλιού, παρέμεινε ένα από τὰ σκοτεινότερα μυστήρια της συγχρόνου ιστορίας. 'Όσοι ο κόσμος έπίστευε πως ο συμβολαιογράφος Κομπύ έγνώριζε την αλήθεια επάνω στην τραγική αυτή ύπόθεσι. Ποτέ όμως δεν μπόρεσαν να τού αποσπάσουν τίποτε. 'Ο συμβολαιογράφος έμεινε ίσαμε τού θανάτου του βοδύος σάν τάφος.

Το όνομα αυτού του συμβολαιογράφου αναφέρεται και σε μιάν άλλη άκόμη περίεργη και σκοτεινή ιστορία : Τήν ιστορία του ε'Α Βοναπαρτώ που πέθανε στη λαμητόμο στά 1889. Θα διαμνησθούμε έδω την ιστορία αΐτή.

Στις 29 Δεκεμβρίου του 1889 έδικαζόταν στο Παρίσι ένας μυστηριώδης άνθρωπος, για τον όποιο κανείς δεν ήμαθε ποτέ ποιος ήταν και ποιά ήταν τού αληθινό όνομά του. 'Η Γαλλική 'Αστυνομία τον έγνώριζε κάτω από καμιά δεκαριά ψευδώνυμα. 'Όσοτος όλος ο κόσμος έπίστευε ότι ή ταυτότητα αυτού του άνονημου ανθρώπου, μονάχα σε έναν ήταν γνωστή. Και ο άνθρωπος αυτός ήταν ο συμβολαιογράφος Κομπύ.

'Ο άνονημος αυτός άνθρωπος είχε συγχάνισι πολύ την Γαλλική κοινή γνώμη. 'Οι μοναχικοί κύκλοι, οι όποιοι την έποχή εκείνη ήταν ακόμη άκριτοι ισχυροί στη Γαλλία, είχαν ισχυρισθή πως ο άνονημος ήταν ένας άγνωστος άδελφός του στρατηγού Μπουλανζέ. 'Άλλ' ο ισχυρισμός αυτός αποδείχθηκε όλοένα εσφαλμένος.

'Η άνονημία πάλι ήταν πεποιμένη ότι ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος ήταν ένας 'Ισπανός άριστοκράτης, από τή μεγάλη και ιστορική οικογένεια των Λίνσκα, ο όποιος είχε χρηματίσει άξιωματικός στην πατριόδα του και είχε γεννηθή στη Βαρκελώνη. 'Εννοείται ότι ούτε αυτό δεν μπόρεσε να εξακριβωθή. 'Ο άνονημος με τὰ δέκα ψευδώνυμα απέφυγε επίμονα να μαρτυρήσιν την ταυτότητα του. Και ο συμβολαιογράφος Κομπύ, τον όποιο εκάλειαν στην ανάκρισι, άρξοθήκε να ή :

— Δεν μπορώ, δεν έχω δικαίωμα να σάς το πω αυτό που μου ζητάτε. Σας λέγω μονάχα ότι ή Ειρήνη όλόκληρη θα μείνι καταπληκτική αν μάθη ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός που έπεσε τόσο χαμηλά!

Ποιά ήτανε τώρα ή σταδιοδρομία αυτού του άνονημου; 'Η καταγωγή του, όπως είπαμε, ήταν όλοένα άγνωστη. 'Από ποιά έρχόταν αυτός ο όρασιός άνδρας με τού περήφανο και ίπποτικό παράστημα και με τού σατανικό του εκείνο βλέμμα, που ήταν γεμιστό από γοητεία και έβρανερός μια τεραστία δυνάμη θελήσεως; Μυστήριο! 'Οι έρευνης που έγιναν άργότερα για τή ζωή του δεν μπόρεσαν να προσχωρήσιν μακριά. 'Εξακριβώσαν όμως ότι πράγματι είχε ύληρησθή ως άξιωματικός στον 'Ισπανικό στρατό του Δόν Κάρλο.

Στη Μαρτίη ήταν πολύ δημοφιλής και είχε πάρα πολλές έρωτικές περιπέτειες. Δεν ήταν μονάχα ή όμορφιά του και ή γοητεία του βλέμματός του που τραβήκε προς αυτόν τις όμορφες σενόρες. Ύψου του είχε δημογνωσθή ένας όλόκληρος θρόλος, μια άνιπερόδλητη γοητεία, ή γοητεία του μυστηρίου που περιέβαλλε τήν ύπαρξί του. 'Η σαταλίη όμως και ασυλόγηστη ζωή του πόν έφάρμαζε με χρέη. Και τότε ή προσοχή του εστράφη στην κόρη ενός πολύ πλουσιού γαιοκτήμονος.

'Η νεαρή σενόρα εοαγγενήθηκε απ' τὰ σατανικών αυτών ανθρώπων. 'Άλλ' οι γονείς της δεν ήθελαν με κανέναν τρόπο να τήν παντρεύονιν μαζί του, γιατί τὰ σκάνδαλα που είχε δημογνωσθή ως τότε ήταν άπειρα. 'Ο τυχοδιώκτης τήν κλέβει τότε κρυφά ένα βράδυ απ' τού σπίτι του πατέρα της. 'Ο γρηγόρις 'Ισπανός πεθαίνει σε λίγο από τή θλίψη του και ή γυναίκα του αναγκάζεται να δώσιν τή συγκατάθεσι της στο γάμο τους.

'Ο άνθρωπος με τὰ δέκα ψευδώνυμα βάζει έτσι στο χέρι μια κολοσιμία περιουσία και αρχίζει τις άσοτείες. Μιά ή γυναίκα του, ένα λεπτό λουλούδι θερμοκηπίου, δεν μπορεί να τήν ύπομείνι αυτήν τή ζωή που τής γίνεται αληθινό μαρτύριο. Σε πολύ λίγον καιρό πεθαίνει από φθισι. Παιδιά όμως δεν είχαν κόρη και σύμφωνα με τους νόμους της πατριόδας της, ο τυχοδιώκτης μας δεν μπόρεσε να κληρονομήσιν τήν περιουσία της. Βοητηγόμενος λοιπόν και πάλι στα χρέη, φεύγει από τήν 'Ισπανία, για να βρη τήν τύχη του στο Παρίσι.

Στο Παρίσι ο άνθρωπος με τὰ δέκα ψευδώνυμα λέγεται Μπρούντο. Είνε πάντοτε όμορφος, κατοφθώνει να ντύεται καλά και να ελχογή τους καλύτερους κοινωνικούς κύκλους. Τό θρόσος του είνε απείρηρωτο. Οι κατακτήσεις του είνε και πάλι πολλές, όταν έξαφνα έρχεται ή ανεπαρόφροστη καιστροφή.

Τον 'Ιανουάριο του 1886 έβρασαν ασυτομήνη στο δωμάτιό της μία γυναίκα που όλόκληρο τού Παρίσι έθαύμαζε για τήν όμορφιά της. 'Ηταν ένα από τὰ όστερα έξαινα που παρουσιάζονιν έξαικνά των Παρισιόνων όρξοντα, κατέλησαν με τή σπατάλη και με τήν πολυτέλειά τους, έδημοφροσάσαν άπειρους θαυμαστας και πολλά θύματα. Τήν έλεγαν Μαρία 'Αρετιάν ή άπλοστέρη Μαριόν. 'Η δολοφονία της έκανε πάταγο. Τα σωτήρια της τὰ είχαν βρη άνοιχτά : 'Η δολοφονία συνεπώς είχε ως σκοπό τήν κλοπή...

Οι έρευνης της άστονησίας έμειναν στην άρχη άτελεσφόρητες. Και μόνο ίσως από δύο χρόνια ένομισαν πως είχαν ανακαλίξη τήν ένοχο. Και ο ένοχος αυτός, κατά τις ένδείξεις που ύπήρχαν ήταν ο Μπρούντο! 'Εναντίον του είχαν άκόμη μια συγκεκριμένη καταγγελία : Μία παλιά φίλη του, τήν όποια έχγατέλειψε άργότερα, τον είχε καταγγείλι, για να τον εκδικισθή ως φονέα της Μαριόν...

Στην ανάκριση εξήγησαν από τον Μπρούντο τις γανερωσση τού αληθινού του όνομα. Μά εκείνος άποκρίθηκε : — Μή μου τού ζητάτε αυτό. Δεν μπορώ να τού κάμω. Σας λέγω όμως πως δεν είναι έγώ ο δολοφόνος...

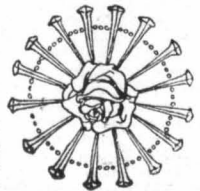
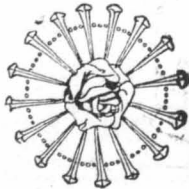
Οι άνακρίσεις έσυνεχίσθησαν και τότε ήσαν σε φώς ένα σοφό εκκλησιαστικό πράγματι για τον άνονημον αυτών τυχοδιώκτη, με τή μυστηριώδη ζωή. 'Αποδείχθηκε ότι ο άνονημος αυτός έζούσε στο Παρίσι με δέκα διαφορετικά όνόματα και ότι είχε πλην τής Μαριόν, άλλες δέκα φίλες..... 'Αποδείχθηκε άκόμη ότι ήταν άρχηγός μιας διεθνούς σπειρας άπειρονον, ότι στην έσωστρατεία των Καρλιστών της 'Ισπανίας ήταν, όπως είπαμε, άξιωματικός. Σε μία μάχη, μάστιχα, ετραυματίσθηκε και μία άδελφή του έλέους τον περιποιήθηκε και τον έκανε καλά. 'Η μοναχή αΐτή ήταν από μία άριστοκρατική οικογένεια τής Καστίλιας, τον άγάπησε τρελλά και τον άκολούθησε. Λίγον καιρό όμως άργότερα αυτοκτόνησε γιατί ο όρασιός τυχοδιώκτης τήν έχγατέλειψε.

Οι περιπέτειες όμως τού διαβολάνθρωπου αυτού δεν σταματούν έδω. 'Όταν ο στρατός του Δόν Κάρλο, στον όποιο ύληρητοός, έβραδύνε να νικήσθ, ο 'Ισπανός ήμενον τον έστειλε στη Νότιο 'Αμερική με ιδιαίτερη άποστολή, για να κίνη προπαγάνδα ενόχ του άγώνος του και να μαζέψη έθελόντας. 'Εκει ο τυχοδιώκτης μας παντρεύθηκε μια νεωροτάτη χήρα που είχε πολύ μεγάλη περιουσία. Τρεις έδδομάδες μετά τού γάμο τους ή χήρα δεν έζούσε πια... Πέθανε κατά τρόπο μυστηριώδη και ύποπτο...

Κατόπιν αυτού ο τυχοδιώκτης μας έφυγε για τή Λισαβόνα. Γρήγορα όμως άφηγει και τή Λισαβόνα, γιατί λίγο έλειψε να μπερδεωθή εκεί με τήν Πορτογαλλική δικαιοσύνη. Στη Μαδαγασκάρη όπου καταφυγε είχε επίσης τις περιπέτειές του. Και στο τέλος κατέληξε στο Παρίσι.

'Υστερα από όλες αυτές τις άποκαλίψεις ο Μπρούντο καταδικάστηκε να πεθάνι στη λαμητόμο. 'Άλλ' ο κόσμος είχε άναστασθή μαζί του. 'Η λαϊκή περιέργεια είχε εξαφνή στον άνωτερο βαθμό. Πούος ήταν λοιπόν στην πραγματικότητα αυτός ο διαβολάνθρωπος; Ποιά ήταν τού αληθινού του όνομα; 'Ενα σοφό διαδούσι και έκδοχός εκκλησοφροσούαν.

'Αναφέραμε στην άρχη της σελίδος αΐτης τή μυστηριώδη εξαφάνισι του τελευταίου γόνου των Βοναπαρτών, του Ναπολέοντος Δ', στη χώρα των Ζουλιού της 'Αφρικής. 'Ηταν όμως άραγε ο άτυχος αυτός πρίγκιπας τού μόνο παιδι της βασιλικής του μητέρας; 'Η μήπως ή όμορφη 'Ισπανίδα, που με τού γάμο της έμαρθε στην οικογένεια του Μεγάλου Ναπολέοντος, είχε πλση στην πατριόδα της σε κα-

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ταχυδρομική υπηρεσία όπως διεξάγεται σήμερα, είναι κυρίως έργο του νεότερου, του σύγχρονου πολιτισμού.

Οι άρχαιοι Έλληνες έστελναν τα γραμματά τους με πεζούς αγγελοφόρους.

Ο Μέγας Αλέξανδρος πρώτος έχρησιμοποιήσει έξιπλους ταχυδρομους, για την υπηρεσία του στρατού και γενικότερα του Κράτους. Οι Ρωμαίοι άργότερα, όταν η Αυτοκρατορία τους έλαβε τεραστίαν επέκταση, μεταχειρίστηκαν άμαξια και πλοία για την κρατική αλληλογραφία.

Η σύστηματοποίηση όμως των ταχυδρομείων όπως περίπου λειτουργούν και σήμερα, όφειλεται στα μέλη μιας οικογενείας όνομα Ταζι, καταγομένης από το Μιλάνο. Η οικογένεια αυτή ήκμασε από το 1440-1693.

Στην άρχη οι Ταζι μεταβίβαν αλληλογραφία κρατική κ' ελζαν το μονοπώλιο των ταχυδρομείων σ' όλη την αυτοκρατορία των Γερμανών.

Άργότερα όμως έδέχθησαν να εξυλητηρήσουν και τους άλλους ιδιώτες.

Στά 1615 ο Λαμορά Ταζι έγινε διευθυντής των οργανομένων πλέον κρατικών ταχυδρομείων της Γερμανίας.

Σγά - σγά έγινε το ίδιο και σ' όλες τις άλλες χώρες της Ευρώπης, και στα 1875 ιδρύθηκε στη Βάρνα της Έλβετίας και ο πρώτος Διεθνής Ταχυδρομικός Σύνδεσμος - στον όποιον προσεχώρησαν σχεδόν όλα τα Κράτη του κόσμου. Η Έλλάς προσχώρησε στον Σύνδεσμο στα 1899.

Αποτέλεσμα της ένωσης αυτής είναι η σύμβαση, διά της όποιας τα κράτη διαποιούνται να διαβιβάζουν την αλληλογραφία των με ίδιον ταχυδρομικών τέλους, το όποιο αντιπροσωπεύεται από τα διεθνή αναγνωρισμένα γραμματόσημα του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΤΣΙ"Η ΑΛΛΟΙΣ ΒΑ ΣΚΟΤΩΝΗ!

Όταν ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Φρειδερίκος ο Μέγας βρισκόταν σε πόλεμο με τους Γάλλους και έτοιμαζόταν να δώσει μια αποφασιστική μάχη, πήγε και τον επισκέφθηκε μια μέρα ένας περίφημος στρατιωτικός συγγραφέας, ο Γκισάρ.

Ο Φρειδερίκος της Προσώπια ήταν πολύ απαισιόδοξος για την έκβαση του πολέμου. Και στη συζήτηση έπιάνο, έλεε στο Γκισάρ:

— Τι τα θέλεις, αν γίωσ αυτή τη μάχη, θα είπαι πως δεν είμαι άξιος ούτε στρατό να διεύθω, ούτε βασιλικό στέμμα να φορώ στο κεφάλι μου. Θα πάω στη Βενετία και εκεί θα κάνω το γιαιτό για να κερδίω το ψωμί μου.

— Σας καταλαβαίνω. Μεγαλειότατε, σας καταλαβαίνω, αποχρίθηκε ο Γκισάρ. Μά η διαφορά δεν θά είναι και τόσο μεγάλη. Έτσι η άλλοι, άνθρωπος θα σκοτώνετε !...

νένα νεανικό σώμα και είχε αφήσει εκεί, φειγόντας για τη Γαλλία, τον καρπο του έρωτός της ; Έξοστε άγαγε στην Ίσπανία ο νόθος αυτός υιός της, ο άσπρος δεν είχε ιδή ποτέ τη μητέρα του και την εθεωρούσε για πεθεμνή ;

Αυτές τις υποθέσεις έκαναν πολλοί, όταν ο Μπροντο καταδικάσθηκε ν' ανέβη στη λαμπίνα. Και η διάδοσι αυτή, σύμφωνα με την όποια ο σατανικός νόθος ηγενο αυτός ήταν νόθος υιός της Αυτοκρατορίας Ενίνεια, έπληροσ φοροει και τους ίδιους τους δικαστάς που τον έδικασαν.

Όλοι έπίστευαν πως ο συμβολαιογράφος Κομπύ, ο μυστικοσύμβουλος Άλλοτε της Αυτοκρατορίας, έγνωρίζε κατά βάθος αυτό το μυστικό. Άλλ' ο συμβολαιογράφος αυτός ήταν βουδός σάν τάφος.

— Δεν μπορώ, έλεγε, δεν έχω δικαίωμα να σάς φανερώσω το όνομα αυτού του ανθρώπου. Ένα μονάχα σας λέγω : Ότι εάν η Εύρωπη μάλη ποιος είναι αυτός που έπεσε τόσο χαμηλά, δεν θα μπορή να συνέλθη από την κατάληξη της !...

Άλλά βουδός έστάθηκε και ο Μπροντο μέχρι τέλους. Όταν τον ανέβασαν πεά στη λαμπίνα, οι δικαστάι του του ζήτησαν και πάλι να φανερώση το άληπνο του όνομα. Τού ύποσχέθηκαν πως θα του έχάρζαν την ποιή του, αν τó εφαινόταν. Έκεινος όμως δεν ύποκρίθηκε. Και πέθανε άνωνυμος, με το αίονιο σατανικό του γέλιο ζαχαρωμένο στη μορφή του και κατ' αυτήν την τραγική στιγμή του θανάτου του.

Άφησε πίσω του δεκα έξ νόθα παιδιά !

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΕΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Η έορτή των νέων. Ο α' Ανοιχτομάτης και η μαγική του δύναμη. Γιατί τον δίνουν η νύξ στους νέους. Η μελόχα που προφυλάει τους βουτηχτάδες. Τα μελοχανθία ως γιατρικό. Στεφανωμένοι στην άκροαλιά. Πώς αρχίζει η σάξιν των λουτρών. Τα σύχη της Πρωτομαγιάς. Δαγκώνουν κ' εί γυάδαροι !...

Η Πρωτομαγιά στην Καλύμνο είναι η κατ' έξοχην έορτή των νέων και των κοριθιών.

Μόλις σκάσει την αύγη ο ήλιος, τα παλληκάρια, η κοπέλλες κ' όλα τα παιδόπουλα, μεγάλα και μικρά, γυφίζουν στα γρασπια και τραγουδούν :

- Μή μου καλέ
- Μή μου χροσέ,
- πούσωνα και σε ζητούσα ;
- Εδώ κρημνός ήμουνα
- Και σάς καρτερούσα...

Τραγουδώντας το τραγούδι αυτό ψάχνουν κοντά στους κράχτες των άγρών, για να βρουν τον άνοιχτομάτη. Ο α' Ανοιχτομάτης είνε ένα λουλούδι που μοιάζει πολύ με τα έντελβάς των Έλβετικών βουνών. Πιστεύουν δε ότι έχει πολύ μεγάλη δύναμη, και κάνει έκεινους που το κρατούν άπάνω τους έξυπνους, γερούς και τυχερούς.

Έπίσης το λουλούδι αυτό το δίνει η καπέλα στον έλεκτό της, την ήμερα της Πρωτομαγιάς. Είπα να έχη τα μάτια του πάντοτε άνοιχτά γι' αυτή και μόνον.

Έπειτα από το συμβολικό αυτό λουλούδι, ζητούν μελόχα, με την όποια ζωντανά στη μέση τους για να γίνουν αυθεντικοί, δυνατοί και να έμη τους φάν τα φράμας όταν πηγαίνουν βουτηχτάδες, κάτω στο πέλαγος της μαυρης Άκροαής. Γιατί οι Καλύμνιοι, ως επί το πλείστον είναι σφουγγαράδες.

Ενώ η νεολαία της Καλύμνου, μαζεύει τη Πρωτομαγιά συμβολικά λουλούδια, η μητέρες θγαίνουν στους άγρους να μωσουν μελοχάνθη. Γιατί νομίζουν ότι τα άνθη της μελόχας, που θα μαζευτούνε την πρώτη ήμερα του Μαυριού, έχουν μεγάλη δύναμη λαμπτική.

Οι άνδρες πάλι, την ήμερα της Πρωτομαγιάς, δεν βάζουν λουλούδι στ' αψή, όπως τις άλλες ήμερες και ίδιος τις γιογές, αλλά μωσφομομένο στάχνη σαταριού, ως συμβόλον, ίσως, του άρχομένου θέρους.

Τό μεσημερι οι νέοι, στεφανωμένοι με λουλούδια στο κεφάλι, και με μελόχες στη μέση, κατεβαίνουν στη θάλασσα, την τροφότερη αυτήν μητέρα της Καλύμνου, και κάνουνε, μπορεί να είπαι καινού, έπίσημη ένορδή των θαλασσινών λουτρών.

Άλλά τό πιο περιεργό και πιο άλλόκοτο έθιμο της Καλύμνιοτικής Πρωτομαγιάς είναι τό έξής :

Η καλύτερ νοικοκυμής αφήνει για την ήμερα αυτή τα καλύτερα σόκα, γιατί πιστεύουν ότι έκείνος που δεν θα φάη καλό σόκο την Πρωτομαγιά εθά τον δαγκώση ο γυάδαρος !

Όλοι λοιπόν, όσοι θγαίνουν από τα σπίατα τους να πάνε στις έξοχες, έχουν τις τέλειες τους γεματές από σόκα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Κάλωτε σε μια έσπερίδα του ε' Αχταίου ή όποια έδίδετο προς τιμήν του τότε συνελδόντος στας Άθήνας Αρχαιολογικού Συνεδρείου, ο άειμνητος Πρωτοπρωτογός Θεόδωρος Δεληγιάννης, καθότανε με τις κυρίες Λίνα Μαιφομιάλη και Γ. Κροστενίτου. Η κυρίες ράπτησαν τον Δεληγιάννη πως έβρισκε από άπόψεως όμορφιάς την Γαλλίδα κυρία Μολιέ - Τρουφιέ, ή όποια έκείνη την ώρα τραγουδοίσε.

Και ο γηραιός πολιτικός άπάντησε αποφειγματικώτατα :

— Οδδέποτε πρέπει να κρίνεται η καλλονή μιας κυρίας όταν τραγουδεί ή απαγγέλλει..... Στάς περιστάσεις αυτές η κυρίες είναι πάντοτε όφραεις !

